

τὴν ὥραν καὶ ἦν θὰ ἐπανέλθῃς εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν· ἀλλ' ἀπὸ ποίας ἀδύσους σ' ἐξήγαγεν ἡ χεὶρ ἥ τις σ' ἐνέδυσε μὲ τὴν περιφλεγὴ ἐσθῆτά σου; Ποία διαστήματα θὰ ἐπιστρέψῃς νὰ φωτίσῃς; ὁ δίσκος σου βιδίῃ μόνος του, ἡ ὁ Θεὸς ὁπίσκειν τοῦ καλύμματος αὐτοῦ, τὸ ὅποιον οἱ ὀφθαλμοὶ μας δὲν δύνανται νὰ διαπεράσωσιν, ἐσπείρειν, ὡς κόνιν χρυσοῦ, ἄλλους ἀπείρους ἡλίους; Σὺ, ὅστις εἶσαι πλησιέστερον αὐτοῦ δὲν γινώσκεις τι περὶ τῆς ἀληθείας, τὴν ὅποιαν ἀναζητῶ; Δὲν ἔχεις μυστήριόν τι νὰ μοὶ ἀποκαλύψῃς;

Τὸ ἄττρον ἔλαμπεν ἀκαταπαύστως, ἀλλ' ἡ λαμψὶς τοῦ ἡλαττοῦτο, καὶ πρῶτον μὲν ἀπὸ λευκὸν καθαρὸν καὶ ἀκτινοδόλον, ἔλαβε τὸ ἐρυθρὸν χρῶμα τοῦ Ἀριω, ἀκολούθως δὲ κατέστη μολυβδόχρους ὡς ὁ μελαγχολικὸς Κρόνος καὶ καθεκάστην ἀπεσύρετο εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ἀμαυρότερος καὶ ἐγγὺς νὰ ἐκλείψῃ. Ἐπὶ πολλὰς νύκτας ὁ οὐρανὸς ὑπῆρξε νεφελώδης, ὅταν δὲ τὰ σύνεργα διεσκεδάσθησαν, ὁ ἀστὴρ εἶχεν ἐξαφανισθῇ.

Ἀκίνητος ἐπὶ τῆς θέσεώς ὅπου τὸν εἶδε κατὰ πρῶτον ὁ Τυχῶ - Βράχης ἔλεγε « ἔψαυσα τὸν μυχὸν πάσης ἐπιστήμης, καὶ εὗρον ἐκεῖ τὴν ἀμφιβολίαν καὶ τὸ μηδέν. Τίς θὰ πληρώσῃ τὸ κενὸν τῆς καρδίας μου;

Ἡ Χριστίνα δὲν ἦτο ἐκεῖ διὰ ν' ἀποκριθῇ· ἀλλὰ μετὰ δύο ἡμέρας ἐπαρουσιάσθη εἰς τ' ἀνάκτορα τῆς Κοπεγχάγης καὶ εἶπεν εἰς τὸν βασιλέα, ἐπιδίδουσα αὐτῷ μίαν ἐπιστολήν.

— Μεγαλειότατε, ἤμην βεβαιωσάμην ὅτι μὲ ἡγάπα μὲ πέμπει σήμερον πρὸς ὑμᾶς· πρὸς ἐπίτευξιν τῆς συγκαταθέσεώς σας. (Μετάρρασις) Σ.

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΟΙΚΙΑ.

(Λύγημα νεκροθάπτου)

Ὑπὸ Λέοντος Λεσέφ.

Ἦπῃρξε πρὸ πεντήκοντα ἐτῶν εἰς τι χωρίον τῆς Βρετανίας μικρὸς εἰσικκος, κατοικοῦμενος πολὺ παρὰ δόξω· ἡ δαισιδαίμονια τὸν ἐθεώρει οἶκον κακοποιοῦ πνεύματος· τοσοῦτον ἀλλόκοτος ἦν ἡ φυσιογνωμία τῶν ἐνοικούντων. Ἐπειτα, ὁ θλ βερὸς οὗτος οἰκίσκος οὐδέποτε ἐκινδρύνθη ὑπὸ αἵματος πτηνοῦ, ἢ ὑπὸ θυμῆρους τινὸς κραυγῇ; τέκνων ξανθομάλλων, ἢ διὰ τοῦ γοητευτικοῦ βλέμματός γυναικὸς ὡραίας καὶ θαυτακτικῆς, καὶ οὐδὲ ἄνθος καὶ ἐμειδίασεν εἰς τὸ παράθυρόν του, οὐδὲ φωνὴ ἠκούσθη ἀπὸ τὰ τεῖχη, ἐν ἐνὶ τὸ κτήριον τοῦτο ἦν τύμβος ἐν μέσῳ τῶν ζώων.

Ὑπὸ τὸ πένθιμον αὐτὸ στέγασμα ἔζων δύο ὄντα, ὁ κύριος καὶ ἡ ὑπηρετρία του· ἡ ὑπηρετρία ὠμοίαιζε μάχισταν, ἐπανερχομένην ἐκ τοῦ πανδαίμονίου ἐριπ-

πος ἐπὶ τοῦ σαρρόθρου τῆς ὠμομάζετο δὲ Γερθρούδη καὶ ἐγέλα ἀκαταπαύστως γέλωτα ἀπαίσιον.

Ἦν περίπου ἐξήκοντα ἐτῶν· τὸ βλέμμα τῆς ἦτο στερεὸν καὶ ἐρωτικόν, ἡ φωνὴ τῆς βραγχνώδης, τὸ σῶμά της ξηρὸν, ἀλλὰ νευρώδες. Ἡ Γερθρούδη ἐφρόντιζε περὶ τῶν ἀναγκῶν τῆς οἰκίας, ἐπήγαγεν εἰς τὴν ἀγορὰν διὰ τὰς τροφάς, καὶ ὠμίλει σπανίως πρὸς τοὺς ἀνθρώπους τοῦ χωρίου, οἷνες ἐτρέμον ἀκαταπαύστως μὴ τοὺς κάμῃ μάγεια.

Διηγούντο πράγματα φρικτῶδη περὶ τῆς γραιίας. Στρατιώτης εἰς ἐπανελθὼν εἰς τὴν ἐστίαν του, καὶ ὅστις ἔμαθεν εἰς τὸν πόλεμον νὰ ἀφήσῃ τοὺς κινδύνους, ὑπῆγε νὰ ἰδῇ τὴν Γερθρούδην ἵνα πληροφορηθῇ περὶ τοῦ μυστηριώδους βίου της.

Ἐίχε πολλάκις κρούσει τὴν θύραν, ἀλλ' οὐκ ἦν φωνή, καὶ οὐκ ἦν ἀκρόασις.

Ἀφῆνης τὸ ἐπάνω παράθυρον ἠνοίχθη καὶ πρὸς σωπὸν τῆς ἐριννύος ἐφάνη.

— Τι θέλεις;

— Νὰ σὲ ὀμιλήσω, κυρά.

— Καλὰ· ἐπειδὴ εἰμαι μόνη, ἡμπορεῖς νὰ ἐμῆς, ἀλλὰ δὲν φοβεῖται διὰ τὴν ψυχὴν σου;

— Παντελῶς.

— Πῶς! δὲν φοβεῖται μὴ σὲ μαγεύσω;

— Καθόλου.

Τοῖς ἡ γραιία ἔστυρε τὸν μάνδαλον.

Ὁ στρατιωτικὸς εἰσῆλθεν.

Ἡ Γερθρούδη τὸν εἰσῆγεν εἰς τὸν θάλαμόν της, ἀλλὰ μόλις ἔφθασεν εἰς τὸ ὑπόθυρον αὐτῆς καὶ ἠσθάνθη τὴν ἀπόφασίν του κλονισθεῖσαν, τὸ θαρρὸς του ἐκλείπον. Το θέαμα, ὅπερ παρουσιάσθη ἐνώπιόν του, ἤρυνε νὰ καταρῶσῃ καὶ τοὺς θραυστέρους.

Ὁ θάλαμος οὗτος ἐκοσμεῖτο ὑπὸ πινάκων καὶ εἰκόνων κλαισιωμένων, ἀλλ' εἰς τὰς ὁποίας δι' ἀνεξηγήτου ἰδιοτροπίας τοῦ ἐνοικούντος ἀπαντα τὰ περιστανόμενα ἄτομα ἦσαν αἶνε κεφαλῆς.

Ἐδλεπες εἰκόνα τινὰ οἰκογενειακὴν ἄνευ κεφαλῆς· τὸ σύμπλεγμα τῶν τριῶν χαρίων, ἄνευ κεφαλῶν.

Πίνακα, παριστῶντα κύας καὶ ἵππους ἐπίσης ἄνευ κεφαλῶν.

Εἰς σκιαγραφίαν τινὰ τοῦ Προμηθέως χεὶρ ἱερόσυλος εἶχε κίψει τὸ ὦρατον πρόσωπόν του, ὡς καὶ τὸν νευρώτη λαιμὸν τοῦ ἀδυσωπῆτου ἑαυτοῦ του.

Ἐἰς γάτος ὑπῆρχεν ταριχευμένος καὶ στεροῦμενος τῆς κεφαλῆς. Τὰ πάντα ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ ἐφαίνοντο ὑποφάντα τὴν αὐτὴν καταστροφὴν· αἱ φιάλαι ἄνευ λαιμοῦ, ἀλεξίβροχον ἄνευ μέλου, μαχαίρις ἄνευ χειρῶν, αἱ προσηρῶνται τὸ στηθόπλανον τῆς Γερθρούδης καρδίαις καὶ αὐταὶ δὲν εἶχον ἐπίσης κεφαλὴν ὡς τὰ λοιπὰ ἀντικείμενα.

— Διὰ τί δ' ἀκρωτηριασμέος οὗτος; ἠρώτησεν ὁ στρατιώτης.

— Ἀ! ἄ! εἶπεν ἡ Γερθρούδη, δὲν εἶναι νόστιμον τοῦτο; ἄ! ἄ!

— Σὰς φαίνεται νόστιμον τοῦτο;

— Βεβαίως! Ἡ κεφαλὴ συλλαμβάνει τὸ κακόν,

τὸ σῶμα ὑπακούει, ἔ : ἔ ! ἡ κεφαλὴ μόνη εἶναι ἐ-
νεργος, τὸ σῶμα εἶναι ἀθῶον, ἔ ! ἔ !

— Λοιπόν ; εἶπεν ἀκόμη ὁ στρατιώτης.

— Ἡ κεφαλὴ μόνη πρέπει νὰ κοπῇ.

— Τὸ νομίζετε ;

— Μάλιστα, εἶναι καλὸν, εἶναι ὠραῖον, εἶναι σω-
τήριον, εἶναι ὠφέλιμον, νὰ κόπτονται αἱ κεφαλαί.
‘Ο θεὸς τὸ συγχωρεῖ’ ἔ ! ἔ !

— Τί παραξεναι ἰδίαί ! . . .

— ‘Ὡ, δὲν πιστεύετε, ὡς ἐγώ. — ‘Εὰν ᾔθεε ἀσθε-
νῆς τὴν ψυχὴν, εἴαν ἡ κεφαλὴ σας εἶχε διατάξει εἰς
τὸ σῶμα ἐγκλημά τι — ἐπρεπε νὰ σᾶς κοπῇ, ἡζού-
ρατε ; νὰ σᾶς κοπῇ εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ τὴν ἀφι-
νῇ ν’ ἀνταποκρίνεται μετὰ τῆς θελήσεως ; ἅ ! ἅ !

Ἡ γραῖα προφέρουσα τὰς λέξεις ταύτας, εἶχε τοὺς
ὀφθαλμούς στίλβοντας ὡς ἄνθρακας . . ἔρριπτε βλέμ-
ματα, ἀλλὰ βλέμματα φλογώδη.

‘Ο στρατιώτης ἐφυγε κατάπληκτος !

Δύναται νὰ φαντασθῇ ἕκαστος ὁποίας ἰδίας πλέον
ἐλάβεν οἱ χωρικοὶ ἐκ τῆς διηγήσεως περὶ τῆς ἀλ-
λονότου ἐκείνης γυναικὸς τῆς Γερθρούδης καὶ τοῦ κυ-
ρίου της. — Αἱ ἡλικιωμέναι γυναῖκες ὑπεστήριζον ὅτι
οὗτος εἶχε σχεῖν μετὰ τοῦ Σατανᾶ, καὶ ὅτι ἐμαθε
παρ’ αὐτοῦ νὰ κατασκευάζῃ νομίσματα κίβδηλα. — Οἱ
νέοι συμπαθέστεροι, ἐσκέπτοντο ὅτι κανένα μεγάλον
πάθος τοῦ κατεσύντριψε βαθίως τὴν καρδίαν. — Οἱ
ἄνδρες τέλος πάντων εἶχον μόνον τὴν γνώμην ταύ-
την ὅτι ἐπρεπε νὰ τὸν στείλωσι πίσω ἀπ’ τὸν ἥλιον
ὡς ἐπίφοβον ἀνθρώπων.

‘Ο δήμαρχος ἀνθρώπος σεβαστώτερος καὶ ὁ εἰρηνι-
κώτερος τῶν δημοτῶν του, κατηύνασε τὴν ἐξαψιν τῶν
πνευμάτων.

— Πῶς, λέγει, ὀνομάζεται ὁ κύριος τῆς γυναικὸς
αὐτῆς;

— Λέγουν ὅτι τὸν καλοῦν κύρ Πέτρον.

— Τὸν γνωρίζετε ;

— ‘Επτά, ὁκτώ φοραῖς τὸν εἶδαμεν μόνον. Ποτὲ
δὲν ἐδραίνει ἀπὸ τὸν οἶκόν του, παρὰ διὰ νὰ ὑπάγῃ
Θεὸς ξυύρει ποῦ.

— Αἱ ἐκδρομαὶ του εἶναι συχνά ;

— ‘Οχι.

— Τὰς κάμει καθ’ ὥρισμένους καιρούς ;

— ‘Οχι. ὅταν ἐδραίνει λαμβάνει ἐπιστολὴν τινα
τετράγωνον δι’ ἐρυθρὰς ἐσφραγισμένης σφραγίδος· τότε
τυλίσσεται μὲ ἓνα μέγιστον μαινῦον καὶ πηγαίνει πε-
ζός, κλαίων ὡστὴν παιδί . . .

‘Ο δήμαρχος ἐφάνη σκεφθεὶς ἐπὶ τῶν ὅσα ἤκουσεν,
εἵπειτα στραφίς πρὸς τοὺς κατοίκους εἶπεν :

— ‘Υπάγετε εἰς τὰς ἐργασίας σας, εἶπεν αὐρισὼν
θάλω σᾶς εἰπεῖ νέα.

Ἐπειτα φορέσας τὰ ἐπιχώρια παράσημά του, δι-
ευθύνθη πρὸς τὸν κύρ Πέτρον.

— Τίς κτυᾷ ; ᾠρώτησεν ἡ ὑπέραιτια.

— ‘Ο δήμαρχος τῆς κοινότητος.

— ‘Ανοιξε, ἐπιθύρισε φωνὴ ὁμιλοῦσα ἔωθεν.

‘Ο δήμαρχος εἰσῆλθε, καὶ ὑπεδέχθη ὑπὸ τινος γέ-

ροντας φέροντος γένειον ὑπόραϊον. Ἦν οὖτος ὁ φαν-
τασιτικός ξένος.

Τὸ δωματίον εἰς τὸ ὁποῖον εἰσῆλθεν ὁ δήμαρχος,
ἦτον ἀπλούστατα ὑπὲρπισμένον· οὐδὲ εἰς τὴν φαν-
τασίαν ἠδύνατο νὰ ἐχρᾷ ἀποτέλεσμα οὐδὲ εἰς τὰς
αἰσθήσεις ἠδύνατο νὰ ἐπενεργήσῃ. — Ἐν τούτοις εἰς
τὸ παράθυρον ἐκρέματο παραπέτασμα μέλαν, ὅπερ ἐ-
φαίνετο καλύπτων ἀντικείμενον ἐπίμηκες. . . .

— Κύριε δήμαρχε, εἶπεν ὁ κύριος Πέτρος, ποῖν
εἶναι τὸ αἶτιον εἰς ὃ χρεωστώ τὴν τιμὴν τῆς ἐπισκέ-
ψεώς σας ;

— Τὸ αἶτιον, φίλτατε κύριε, θέλω σᾶς τὸ εἰπεῖ
μὲ τὴν βρετονικὴν εἰλικρινεῖάν μου. ‘Ομονήρης βίος
σας ἐπασχολεῖ τοὺς γείτονάς σας, αἱ προφυλάξεις
τῆς τροφῆς σας τοὺς τρομάζουν — εἶναι ἄγνωστον τὸ
ἐπάγγελμά σας καὶ διὰ νὰ διαλύσω τὰς ἀδικίας ταύ-
τας ὑποψίας ἐρχομαι εἰλικρινῶς ; νὰ σᾶς ἐρωτήσω νὰ
μὲ τὰ ἐμπιστευθῇτε.

‘Ο Κύρ Πέτρος ἀπεκρίθη.

— ‘Όταν ἦλθε νὰ ἐγκατασταθῶ εἰς τὸ χωρίον
σας, ἡγόρασα τὸν οἰκίσκον μου, καὶ ἐπλήρωσα εἰς
μετρητὰ τὴν τιμὴν του.

— Εἰν’ ἀληθές, εἶπεν ὁ δήμαρχος, τὸ γνωρίζω
ἐπειδὴ ἐγὼ σᾶς ἐπώλησα αὐτόν.

— Τὸ συμβόλαιον τῆς ἀγορᾶς τῆς οἰκίας ταύτης
φέρει τὸ οἰκογενειακὸν ὄνομά μου, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι
μυστήριον.

— Τὸ ἡξυρῶ ἐπίσης, μολονότι τὸ εἶχον λησμο-
νήσει· ἀλλὰ τὸ ἐπάγγελμά σας ἀγνοεῖται.

— Τὸ ἐπάγγελμά μου, ἀνέκραξεν ὁ Κ. Πέτρος,
δὲν ἔχω πλέον ἐπάγγελμα. Ἀφοῦ ἐπλήρωσα τὸν φό-
ρον καὶ ἐσεβάσθην τὸν νόμον, εἰμ’ ἐλεύθερος περὶ
τῆς ψυχῆς μου, καὶ διὰ τῆς δεξιᾶς χειρός μου νὰ
κάμω ὅ,τι θέλω. Ἀφῆσέ με, Κύριε, ἀφῆσέ με, δὲν
δύναμαι πλέον τίποτε νὰ σᾶς εἰπῶ.

Καὶ διὰ τινος χειρονομίας ἐπιτακτικῆς ὁ κύρ
Πέτρος ἐδείκνυε διὰ τοῦ δακτύλου τὴν θύραν.

‘Ο δήμαρχος ἐσπευσε νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν διατα-
γὴν ταύτην.

— Κύριε δήμαρχε, τῷ εἶπεν ἡ Γερθρούδη εἰς τὸ
ὕπόθυρον· δὲν εἶναι κακὸν περισσεύμα εἰς τοὺς
κακεβούλους ἡ κεφαλὴ, ἥτις πρέπει νὰ κοπῇ ; . . .

— Τὴ διαβολὸν ἐρχεται εἰς τὸν νοῦν τῆς, ἀνέκραξεν
ὁ δήμαρχος φεύγων.

Τὸ ἐσπέρας, διηγούμενος τὸ συμβῆναι τοῦτο ὁ
δήμαρχος εἰς τοὺς χωρικοὺς, προσέθηκεν.

— Ἐνα πρᾶγμα μόνον μ’ ἐλύπησε.

— Ποῖον ;

— Νὰ μὴ τὸν ἐρωτήσω τί ἦτον ὑποκάτω τοῦ
μαύρου παραπετάσματος.

— Ποῦ ἦτον αὐτό ;

— Εἰς τὸ παράθυρον.

— Ναί ! εἶπεν ὁ σιδηρουργὸς Γιάννης, ἐκεῖ καί ἐστι
κάθε νύκτα φῶς . . . !

— Εἶσαι βέβαιος, Γιάννη ;

— Βεβαίωτατος, καὶ δὲν σβύνει εἰμὴ μίαν ὥραν
πρὶν ἐξημερώτῃ.

— Λοιπόν, Γιάννη ἐὰν ἡλπερῇς νὰ μάθης ὅ, τι γίνεταί· ἐκεῖ, μ' ἐκεῖνο τὸ φῶς, σοῦ δίδω ἕνα δού-
τυλον.

— Πῶς νὰ κάμω; εἶπεν ὁ Γιάννης.

— Καὶ μέν, ἀπήντησεν ὁ δήμαρχος, νὰ, νὰ σκα-
λώσης ὅς ταί· κλιματάριαί.

— Καλὰ, δέχομαί, καὶ ἂν ὁ διάβολος εἴν' ἐκεῖ
δὲν θὰ μὲ καταπῇ μοιουρούς.

Τὸ μεσονύκτιον, τὴν αὐτὴν ἑσπέραν, ἐλπίζων ὁ
Γιάννης νὰ γίνῃ τὸ ἀντικείμενον τοῦ θαυμασμοῦ
εἰς τὴν προσεχῇ ἀποκρέω ἀνθρώχῃ, εἰς τὸν τοῦτον
τοῦ μυστηριώδους οἴκου.

Ὁ ἄνεμος ἦτο ψυχρὸς καὶ ἐδόξ τὴν πέθιμον
θρηνωδίαν του ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐρημιῶν.

Οἱ κύβες τῆς ἐπαύλεως ὠλόκουν θρηνωδῶς· ὥς εἰς
τὴν προσέγγισιν μεγάλου τινὸς δυστυχήματος...

Ἡ σελήνη ἐδείκνυε τὸν αἰμοσταγῇ δίσκον τῆς διὰ
μέσου συνδόνος ἐκ σκοτεινῶν νεφῶν...

Ὁ σιδηρουργὸς Γιάννης ἐφθασεν εἰς τὰ κάγγελλα
τοῦ παραθύρου.

Ἐν φῶς ἔλαμπεν.

Ἐκόλλησε τὸ πρόσωπόν του εἰς τὰς κιγκλίδας,
ἵνα διακρίνῃ καλῆτερον τί συνδραίνεν ἐνὶ τοῦ σκο-
τεινοῦ ἐκείνου θαλάμου.

Τὴν στιγμήν ταύτην κραυγὴ νυκτινόμου πτηνοῦ
ἀντήχυσεν ἀπὸ τοῦ κοιμητηρίου.

Ὁ Γιάννης ἐθεώρησεν.

Εἶδεν... εἶδε μέγα κιβώτιον πλήρες χρώματος
... εἰς τὸ κιβώτιον τοῦτο, ἦσαν ἐμπηγμένοι τριά-
κοντα σταυροί! καὶ ἐπ' αὐτῶν τῶν σταυρῶν ὠδύρετο μὲ
μέτωπον ἐχρισμένον διὰ τέφρας, ὁ κύρ Πέτρος.

Ἐκτείνων τοὺς βραχίονας ἐπάνωθεν τῶν σταυρῶν
ἐκραύγαζε.

— Ψυχαὶ τῶν κεκοιμημένων, εἴθε τὰ δάκρυά μου
νὰ σᾶς παρίξωσι τὴν συγχώρησιν παρὰ τοῦ Θεοῦ.

Ὁ σιδηρουργὸς ἔπασεν ἀναισθητός, ὑπὸ τῆς φρι-
κῆς καταπλαγαί.

Τὴν ἐπαύριον εἰς ποιμὴν, ἐξερχόμενος μετὰ τοῦ
ποιμνίου του, ἤματι ἡμέρα ὑποφωσκούτη, τὸν εὔρε
ἐκτάδην κείμενον, καὶ ἀναισθητὸν εἰς τὴν θύραν τῆς
μυστηριώδους οἰκίας!...

Ἐκτοτε εὐδαίς ἐτόλμησε πλέον νὰ ἐρευνήσῃ τὸ
περικαλύπτον τὴν ὀλεθραν ἐκείνην οἰκίαν μυστή-
ριον. Οἱ ἄστοι περικυλίζοντο μόνον εἰς τὸ νὰ ψιθυ-
ρίζωσι μεταξύ των, διὰ τὴν ἡ γραῖα Γερθροῦδῃ διέ-
βαινε, καὶ ν' ἀπομακρύνωνται μετὰ προφυλάξεως ἀπὸ
τὸν ἐπιφθον ἐκείνον τόπον, ἅμα ἡ σκιά τῆς ἐσπέ-
ρας κατήρχετο εἰς τὴν πεδιάδα.

Ἐσπέραν τινὰ εἰς ταχυδρόμος ἐσταμάτησεν εἰς
τὸ χωρίον· ὁ ἵππος του ἐσπαιρε πνευστιῶν, τὰ φά-
λαρα ἦσαν κεκαλυμμένα ἀπὸ κονιορτὸν καὶ ὁ ἀνα-
βάτης ἦτον εἰς ἄκρον κεκμηκώς.

— Τί ἀγαπᾷς; τὸν ἐρωτεῖν εἰ ἐξεστηκότις χω-
ρικοί.

— Ἐνα κάτοικον τοῦ χωρίου.

TOM. B'. (Φυλλάδιον 120.)

— Ὑπάρχουν τετρακόσιοι οἱ κάτοικοι, ποῖον ἀπ' ὅ-
λους θέλετε.

— Ἐκείνον, τὸν ὁποῖον ὀνομάζετα Πέτρον.

— Ἀ, αἱ ἐκεῖνον, ἰδοὺ ὁ οἶκός του, εἰς τὴν ἄκραν
τοῦ δρόμου.

— Σᾶ; εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ ταχυδρόμος...

Καὶ διευθυνόμενος πρὸς τὸ ὑποδειχθὲν μέρος, ἐ-
ξήγαγε πρᾶγμα τι ἐκ τοῦ δερματινοῦ σάκκου του.
Οἱ χωρικοὶ ἐδλεπον ἐξεστηκότις.

Εἶδον ἄλλιν ὅτι τὸ πρᾶγμα τοῦτο ἦτο εὐρεῖα τις
καὶ τετράγωνος ἐπιστολή, ἐρυθρᾷ ἐσφραγισμένη σφρα-
γίδι.

— Ὁ διάβολος τοῦ γράφει!

— Ὡ βέβαια διὰ νὰ τὸν πείσῃ νὰ πράξῃ ἐπιθι-
λωτὴν τινα.

Ὁ ταχυδρόμος ἔμεινε δέκα λεπτὰ εἰς τὸν οἶκον
τοῦ Πέτρου, ἔπειτα ἐξῆλθεν, ἀνέβη τὸν ἵππον του καὶ
ἐγενεῖν ἄφαντος ἐν τῷ μέσῳ νέφους κονιορτοῦ.

Τὴν αὐτὴν νύκτα, ἵππος μαῦρος ἀνυπομόνως ἐπε-
δεκτύπα καὶ ἐχρεμέτιζε πρὸ τῆς θύρας τῆς μυστη-
ριώδους οἰκίας, καὶ θύαν τὸ μεσονύκτιον ἐσημανε,
ἀνθρωπὸς τις ἐξῆλθεν αὐτῆς· ἦτο ὠχρὸς ὥς ὁ Μακ-
βὲθ τοῦ Σακισπέρου, καὶ δάκρυα κατέβρεχον τὸ πρό-
σωπόν του.

Ἦτο ὁ κύρ Πέτρος.

Ἡ γραῖα Γερθροῦδῃ τῷ ἔτεινε τὸν χαλινὸν καὶ
τὸν ἐφώτισε διὰ δαλτέρου...

Ὁ ἀπάσιος ἵππευς ἐρρίψε τότε εἰς τοὺς ὤμους
του μέλανα μανδύαν, καὶ στραφεὶς πρὸς τὴν ὑπέρ-
τριαν·

— Γερθροῦδῃ, εἶπεν, φύλαξε καλῶς τὴν οἰκίαν.

— Μάλιστα, ἀφέντη.

— Νὰ μὴν ἀφήσῃς κανένα νὰ εἰσελθῇ.

— Μείνε ἡσυχός, ἀφέντη, θὰ καθήσω καλὰ...

— Τί ἔχεις γρατὴ μου τῇ εἶπεν ὁ αὐθέντης τῆς.

— Ἡθελον... εἶπε τέλος φιλλιζουσα, ἤθελα
νὰ ἐπήγαινα μὲ λόγου σας...

— Μαζὲ μου, καὶ διατί;

— ΔΙΑ ΝΑ ΙΔΩ!... ὦ ἤθελον νὰ τὰ ΙΔΩ ΟΛΑ.

Τὸ μέτωπον τοῦ Πέτρου συνεστάλη εἰς τὰς λέξεις
ταύτας.

— Φρίκη! εἶπεν, νὰ μὴν ἔλθῃς ποτέ σου νὰ ἰδῇς
τὸς θλιβεράς αὐτὰς σκηνάς, γυναῖκα, ἀκούε με.

— ὦ! φέρε μ', μαζὲ σου... θὰ ἰδῇς ἂν φεθ-
θῶ... Ἐπειτα κλείσμεν καλὰ τὴν θύραν...

— Καὶ τὸ ὥρην μέτωπον; — τι θὰ τὸ κάμῃς;
Ἡ γραῖα ἐσκέφθη.

— Τῶνόντι, εἶπεν, ἀγνοεῖν ὅτι κατεικεῖ μαζὲ
μας...

— Ἐστὸ γλυκιᾶ καὶ ἀγαθὴ πρὸς αὐτό· θὰ ἔλθῃ
ὥρα καθ' ἣν δὲν θὰ ἔχῃ πλέον χρεῖαν ἀπὸ ἡμᾶς.

— Ὅα ὑπακούσω ἀπήντησεν ἡ Γερθροῦδῃ.

Τότε ὁ κύρ Πέτρος ἐθλίβαν ἐκ νέου τὴν χεῖρα
τῆς γραῖας, εἶτα πλήξας διὰ τῶν περνηστήρων τὸν
μαῦρον ἵππον του, ἤλασεν εἰς τὴν πεδιάδα μὲ τσαούτην

παχύτητα, ὥστε μετ' ὀλίγον δὲν διεκρίνετο πλέον τὸ σῶμα αὐτοῦ ἀπὸ τὰς γιγαντιάδεις σκιάς, τὰς ἀποτελουμένας ἀπὸ τὰς πεύκας καὶ θρεῖς, ὑπὸ τὴν λάμψιν τῆς σελήνης.

Ἐν τούτοις, οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου κρυπτόμενοι ὀπισθεν τοῦ τοίχους τοῦ κήπου, εἶχον ἀκούσει μετὰ ζωηροτάτου συμφέροντος τὰς ἐξομολογήσεις τῶν κατοίκων τῆς μυστηριώδους οἰκίας, ἤκουσαν λοιπὸν τὰ πάντα.

Εἶχον ἐπίσης ἰδεῖ τὸν κύριον τῆς οἰκίας ἀναχωροῦντα.

— Τίς νὰ ᾔηται λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος εὖτος; ἡρώτων ἀλλήλους.

Ματαῦθ αὐτῶν εὗρισκετο ἐπαίτις τις διαβαίνουσα τὴν πεδιάδα μετὰ δύο μικρῶν τέκνων καὶ ζητοῦσα ἐλεημοσύνην.

— Θέλετε νὰ μάθῃτε τίς εἶναι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος; εἶπεν αὕτη, τὸν γνωρίζω, τὸν εἶδα εἰς τὴν πόλιν.

— Τὸν εἶδες, καὶ μένη;

— Καθὼς σὰς βλέπω καὶ με βλέπετε.

— Καὶ ποῦ;

— Εἰς τοῦ νεκροθάπτου.

— Τοῦ νεκροθάπτου; Καὶ τί ἔκαμνε;

— Δὲν ἡμκόρισα νὰ τὸ μάθω, ἐκύτταξα νὰ συνάξω ἀπὸ τὴν γυναῖκα τοῦ νεκροθάπτου κομμάτια ψωμί, καὶ νὰ πῶ ὀλίγο κρασί . . . Μισοῦκουσα . . . ἐνθυμεῖμαι δύο τρεῖς λέξεις . . .

— Ποίας λέξεις; ἡρώτησαν δυσφώνως οἱ χωρικοί.

— Ἐλεγε, ε νεκροθάπτη . . . Σκόφη τὸ μῆμα . . .

θα σοῦ πληρώσω, δι, κάμνει.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ δήμαρχος, λαμβάνων αἰφνης τὸν λόγον, ἡ ὁμολογία τῆς γυναικὸς ταύτης εἶναι λίαν εὐσιώδης . . . μ' ἔδωκε νὰ ἐννοήσω τὰ πάντα...

— Καὶ τί ἐννόησες;

— Ἐννόησα τὸ μυστήριον τοῦ Πέτρου!

— Τὸ μυστήριόν του;

— Σὰς βεβαίω. Ἡξύρω τί εἶναι.

— Τί εἶναι λοιπὸν.

— ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ!

— Τί σημαίνει . . . τοῦ το; . . .

— Δὲν ἐδιαβάσατε ποτὲ εἰς τὰ παλαιὰ βιβλία; οἱ ὑπάρχουν τέρατα ἀνθρωπόμορφα, τὰ ποῖα πηγάζουν τὴν νύκτα εἰς τοὺς τάφους, καὶ ἐκεῖ λαμβάνουν τὴν τροφήν των ἀπὸ τὰ λείψανα τῶν ἀπεθαμένων;

— Παναγία παρθένε μου, βοήθησέ μας! ἀνεβόησαν αἱ γυναῖκες.

— Βεβήλωσις! εἶπον οἱ ἄνδρες.

— Παραμύθια! παρετήρησάν εἰ γέροντες.

— Δὲν εἶναι παραμύθια! ὁ Νικόλαος Φλάμελ, ὁμιλεῖ περὶ αὐτῶν, ὁ Γρότιος ἀναφέρει παραδείγματα, καὶ ὁ μέγας Ἀλβέρτος διαβεβαίει πληρέστατα τὴν ὑπαρξίν αὐτῶν.

— Πῶς νὰ μάθωμεν τὴν ἀλήθειαν;

— Ἀπλούστατα! νὰ ἐξακολουθῶμεν, δι, τὴν ἡρχήσαμεν ἤδη, νὰ ἐρωτῶμεν καὶ νὰ παρατηρῶμεν.

— Τώρα τὸ ἐσυλλογίσθη, εἶπεν οὗτος . . . Ἐνθυμίσθε κύριόν τινα Παρισινὸν ἐλθόντα ἐνταῦθα πρὸ δύο ἐτῶν;

— Μάλιστα.

— Μετὰ τῆς γυναικὸς του, ἔμεινεν εἰς τῆς Γεράλδης.

— Ἀλήθεια καὶ μάλιστα εἶχε φέρεῖ τὴν γυναῖκά του ἐξῶ, πάσχουσαν ἀπὸ τὸ στήθος . . . ἦτο εὐμορφὴ ὡς ἄγγελος καὶ λευκὴ . . .

— Καὶ ὅτι ἀπέθανεν τὸν ἴδιον χρόνον, ἀνήμερα τῶν Βαίων.

— Λοιπὸν! τί ἐγένεν ὁ σύζυγός της; ἡρώτησεν ὁ δήμαρχος μετ' ἥθος θριαμβευτικόν.

— Εἶτον δι, εἶχεν ἀναχωρήσει.

— Ποῶς τὸν εἶδε ἀναχωροῦντα;

— Κανείς, ἀπήντησεν ὁ χορὸς.

— Λοιπὸν, εἶδαν τὸν Παρισινὸν κρατοῦντα διὰ τοῦ βραχίονος τὸν κύρ Πέτρον καὶ βαδίζοντα μετ' αὐτοῦ τοῦ ἑκάμε μάγεια.

— Εἶναι θῦμά του.

— Προτείνω νὰ ὠφεληθῶμεν ἀπὸ τὴν ἀπουσίαν του. . . Ἀκολουθῆτε με, νὰ ἐμδῶμεν εἰς τὸν οἶκόν του.

Μόλις συνέλαβον τὴν ἰδέαν ταύτην καὶ πάραυτα τὴν ἐβάλον εἰς πρᾶξιν· οἱ θρασύτεροι διεσκέλισαν τοὺς τοίχους τοῦ κήπου, καὶ κρατοῦντες τὴν ἀναπνοὴν των διέτρεξαν αὐτὸν ἐπὶ τῆς ἄκρας τῶν ποδῶν των.

Πρέπει νὰ εἰπώμεν ἐταῦθα δι, ὁ κῆπος, ἐγένετο νύκτα μετ' ὁ νεκροταφεῖον, χωριζόμενος ἀπ' αὐτοῦ μόνον διὰ φραγμοῦ ἐκ λευκακανθῶν . . .

Φθάσαντες εἰς τὸν φραγμὸν, οἱ περίεργοι παρετήρησαν ὀπισθεν καρυῆς τινος μορφήν κρυπτομένην σχεδὸν ὁλοκλήρως· ὀπισθεν παχέως στελέχους τοῦ δένδρου· δὲν διεκρίναν εἰμὴ δύο σπιθυροδόλους ὀφθαλμοὺς ὁμοιάζοντας τοὺς τῆς γαλῆς ἐν μέσῳ τοῦ σκότους.

Οἱ δειλοὶ ἐσταμάτησαν. Οἱ θρασύτεροι ὤδυσαν πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην ταύτην μορφήν, καὶ ἀνεγνώρισαν τὴν Γερθροῦδην.

— Σιωπῇ, εἶπεν αὕτη.

— Διὰ τί σιωπῇ;

— Κυτάξετε!

Καὶ ἐδείκνυε διὰ τῆς χειρὸς πρὸς τὸ νεκροταφεῖον.

Ἐπὶ τινος τάφου εὗρισκετο ἄνθρωπος τις γονατισμένος, τὸν ὁποῖον ἕτερος ὑπεστήριξεν. Ἐθεώρει ἐν ἄνθος.

Ἐν ἄνθος εἶχεν ἀνθίσαι ἐπὶ τοῦ χώματος.

— Εἶναι τὸ ὠχρὸν μέτωπόν! εἶπεν ἡ γράια.

— Εἶναι ὁ Παρισινός, εἶπεν ὁ δήμαρχος.

— Ἀκούσατε, εἶπον οἱ παρευρισκόμενοι.

Ὁ Παρισινός ἦ τὸ ὠχρὸν μέτωπόν (διότι παρίστα τὰς δύο προσωποποιήσεις) γονυκλήνης ἐνώπιον τοῦ ἄνθους· ἔλεγεν αὐτὰς τὰς λέξεις:

— Ὁ! Μαρία, πόσον εἶσαι ὠρία μετ' ἡν πορφυρὰν ἐσθῆτά σου καὶ τὰ σμαράγδινα πέταλά σου, πόσον θαλκτικὴ εἶσαι τοιοιτοτρόπως! Ἄλλ' εἰπέ μου, ὁ ἄνεμος τῆς νυκτὸς δὲν σ' εἶναι ψυχρὸς; καὶ ἡ ἐσπερινὴ θρόσος ἡ σταλαζομένη ἐκ τῶν νεφῶν δὲν παγώνει τὸν χρυσοῦν κάλυκά σου;

Παρατηρήσαντες οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου τὸ ἄτομον ὅπερ ὑπεστήριξε τὸν ὠχρομέτωπον νεανίαν, ἀνεγνώρισαν τὸν ἀξιοσεβάστων ἐφημέριον τῆς κοινότητος.

— Αὐτὰ εἶναι μάγεια, εἶπεν εὐσεβῶς ὁ ἄρχων, ἐπειδὴ εἰς ἱερὸς καθολικός εἶναι μετ' αὐτοῦ.

— Μαρία 1 ἐπανάλαβεν γονυπετής ὁ ἄνθρωπος, ὡς Μαρία, χαῖρε, χαῖρε ἕως αὔριον.

Ὁ ἑφημέριος τὸν ἐδοξήθησε νὰ ἀνεγερθῇ, καὶ τὸν ὠδήγησεν, ἐνισχυόμενος ὑπὸ τῆς Γερουρίας εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Πέτρου.

Περαιωθέντος τοῦ ἀνθρωπίνου τούτου καθήκοντος, ὁ ἱερεὺς ἐπέστρεψεν εἰς τὸ μέρος ὅπου εἶχαν ἀφήσει τοὺς χωρικούς.

— Εἰπὶ δὲ ἡ περιέργειά σας ἀπεκάλυψεν ἐν μυστήριόν μου, ὅπερ δὲν μοι ἀνῆκε, τοῖς εἶπε, ἔλθετε εἰς τὸ πρεσβυτέριον νὰ σὰς διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν τοῦ ὡχροπροσώπου νεανίου.

Ἐκαστος ἐννοεῖ τὴν προθυμίαν τῶν χωρικῶν.

— Ἐνθυμεῖσθε καλῶς, (εἶπεν ὁ ἱερεὺς ὅταν οἱ περὶ αὐτὸν διευθετήθησαν) τὸν θάνατον τῆς νέας ἐκείνης γυναικὸς, τῆς ὁποίας τὸν τάφον ἴδετε πρὸ ὀλίγου. Τὴν ἐσπέραν τοῦ θανάτου τῆς ἐκλήθη ἐἰς τὸ λειψανόν.

Εἰσῆλθον εἰς τῆς Μαρίας ἦτον ὡχρὰ ὡς τὰ ἴα τῶν κήπων μας· τὸ παράθυρόν της ἡμιανοικτὸν, καὶ εἰς τὴν ἐσχатиάν τοῦ ὀρίζοντος, οἱ χρυσοὶ ἀστέρες τοῦ Θεοῦ ἔλαμπον ὡς ἥλιοι.

Παρὰ τοὺς πόδας τῆς κλίνης εἶδον νεανίαν ὀλλυζόντα· οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν ἐρυθροὶ ἐκ τῶν δακρύων, ἡ κόμη του κατέπιπτεν ἀτάκτως ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, τὸ βλέμμα του ἐξέφραζε βλασφημίαν.

— Ὅχι, ἐκραύγαζεν ὁ ἀτυχής, ἐάν αὕτη ἀποθάνῃ δὲν ὑπάρχει Θεός.

Ἡ Μαρία τοὺς λόγους τούτους ἀκούουσα ἔρριψε πρὸς τὸν πεφιλμένον αὐτῆς σύζυγον βλέμματος βολὴν πλήρη χάριτος καὶ στοργῆς, εἰκονίζουσαν ἅπασαν τὴν ψυχὴν αὐτῆς.

— Μὴ ἀπαρνεῖσαι τὸν Θεόν, εἶπα· ἐάν ἀποθνήσκω, δὲν θὰ εἴσαι μόνος εἰς τὸν κόσμον· ἰδὲ τοὺς ἀστέρας τούτους τοῦ στερεώματος τοὺς φωτίζοντας τὴν ὁδόν, ἰδὲ τὸ εὐῶδες τοῦτο φύλλωμα τὸ φέρον τὰ ἡλεκτροειδῆ ταῦτα ἄνθη εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ παραθύρου, ἀκούε τὰς ἀρμονικὰς ταύτας φωνὰς τῆς νυκτὸς, τὸ μεγαλεῖον τοῦ Κυρίου σὲ ἀποκαλύπτειται . . .

Ὁ δυστυχὴς σύζυγος ἔκλαιε πάντοτε.

Ἐν τούτοις ἡ αὐγὴ ἤρχισεν νὰ ἀργυρόνῃ τὰς πύλας τῆς ἀνοτολῆς . . . Οἱ ἀστέρες ἐσθύνοντο βαθμυδὸν ὑπὸ τοῦ ρεύματος τοῦ ἡμερησίου φωστῆρος . . .

— Φίλε, εἶπεν ἡ Μαρία, ἰδοὺ ἐξυπνᾷ ἡ φύσις . . . Μὲλλω ν' ἀποθάνω. ἀλλ' οὐδὲν ἐν τῷ κόσμῳ ἀποθνήσκει, βλέπεις τὰ πάντα ἀναγεννῶνται· τὰ φύλλα, αἱ ὠπῶραι, τὰ ἄνθη . . . οἱ ἀστέρες, παρηγορήσου, θὰ εἶμαι ἴσως ἐκεῖ ἐπάνω τὸ ἐσπέραν τοῦτο διὰ νὰ φωτισῶ τὰ βήματά σου εἰς τὸν κόσμον, ἄνθος εὐδσμων φύλλων, διὰ νὰ ἡδύνω τὰς αἰσθήσεις σου

Καί, ἐνῶ ὠμίλει εἰσέτι ἡ Μαρία, ἡ αὐγὴ ἐγένετο φαινοτέρα πτηνῶν, χορία διέπταντο τὰς γλυκείας χιτᾶσεις τῆς ἀτμοσφαίρας.

— Χαῖρε, προσέθηκεν ἡ ἀποθνήσκουσα, ἐνθυμοῦ καὶ ἐμὲ εἰς τὰς ὥρας τῆς προσευχῆς σου, εἰς τὰς ὥρας τῆς μοναξίας σου καὶ τῆς μελέτης . . . Καλὴν ἐντάμωσιν, φίλε . . .

Μετὰ δύο ἡμέρας, ὁ Πέτρος περιδιαβάζων μόνος κατὰ τὴν συνειθείαν του εἰς τὸ δάσος, ἤκουσε βήματος κρότον ὀπισθέν του.

Ἐκρύφθη ὀπισθεν δένδρου τινός.

Εἶδε τότε τὸν Λιονέλ, τὸν ὡχρομέτωπον ἄνθρωπον, διευθυνόμενον πρὸς τὴν μεγάλην λίμνην, χωρὶς οὐδὲ

λέξιν νὰ ἐκατομίσῃ καὶ βαδίζοντα ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῶν ποδῶν του. Ὁ Πέτρος τὸν ἠκολούθησε.

Φθάσας εἰς τὴν ὄχθην τῆς λίμνης, ὁ Λιονέλ ἐξήγαγε πρᾶγμά τι· ἓκ τινος σάκκου, ὃν ἔφερε μετὰ κόπου ὑπὸ μάλῃν.

Ἦν δὲ τοῦτο σχοινίον εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ὁποίου προσηρτάτο μέγιστον τεμάχιον μολύβδου. Ὁ Λιονέλ προσήρτησε τὸ σχοινίον εἰς τὴν ἀριστερὰν κνήμην του.

Ὁ Πέτρος ἐνόησε ποῖον σκοπὸν εἶχεν ὁ δυστυχής· ἔμελλε νὰ γενῇ αὐτόχειρ . . . Πλὴν τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἔμελλε νὰ ῥιφθῇ εἰς τὴν λίμνην, ὁ Πέτρος τὸν ἐκράτησεν.

— Ποῖος εἶσαι;

— Ἐνός τις ὡς σὲ εἰς τὸν τόπον τοῦτον.

— Τί μὲ θέλεις;

— Νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ ζήσης.

— Θὰ ὑπάγω πρὸς ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἀγαπῶ.

— Πρόσμενε.

— Ἀλλ' ἐκείνη ἀπέθανεν.

— Ὅχι, τίποτε δὲν ἀποθνήσκει.

— Δὲν σὲ ἐνοῶ.

— Δὲν ἤκουσες νὰ ὁμιλοῦν περὶ μετεμψυχώσεως;

— Λοιπὸν;

— Εἶναι δοξασία ἀρχαίων φιλοσόφων, οἵτινες δι' ὑχυρίζονται ὅτι τὰ ζῶντα ἄτομα μεταβάλλονται ἀκαταπαύστως . . .

Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας ὁ Πέτρος εἶπεν εἰς τὸν Λιονέλ:

— Ποῦ θὰ μὲ φέρετε;

— Εἰς τὸν τάφον τῆς Μαρίας.

— Διατί;

— Διὰ νὰ τὴν ἰδῇτε . . . διότι σὲ τὸ εἶπα αὕτη ἀνεγενήθη.

— Ἡ Μαρία;

— Ναί, ἡ Μαρία.

Οἱ δύο φίλοι διευθύνθησαν εἰς τὸν τάφον τῆς Μαρίας, ὁ Λιονέλ ἔμεινεν ὀρθίος, τὸ μέτωπον ἔχων ὡχρὸν, τὸ βλέμμα ἀπειλιτικόν.

— Δὲν ὑπάρχει οὐδόλως ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θρηνῶ.

— Πῶς, εἶπεν ὁ Πέτρος, δὲν βλέπετε τίποτε ἐπ' αὐτοῦ τοῦ γηλόφου.

— Ὁ Λιονέλ ἐξέτασε τὸ ἔδαφος προσεκτικώτερα.

Ὡ εὐεργετικὴ φύσις! . . . Εἶναι ἔδαφος νεκρόσημον· εἰς τοὺς πόδας τοῦ πενθίμου τάφου, ἐδλάστησε λευκάνθημον ἀπλοῦν καὶ μελαγχολικόν . . .

Φ.